

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 października 2016 roku strona powodowa Biuro (...) spółka z o.o. we W. domagała się od strony pozwanej (...) spółki z o.o. we W. (obecnie w likwidacji w W.) zasądzenia kwoty 16678,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że łączyły ją ze stroną pozwaną umowy o prowadzenie ksiąg rachunkowych oraz obsługę ubezpieczeń społecznych. W grudniu 2015 roku strona pozwana zaproponowała rozwiązanie powyższych umów, jednak ostatecznie strony nie doszły do porozumienia. Po wykonaniu swoich obowiązków wynikających z zawartych umów strona powodowa wystawiła dwie faktury VAT (na kwotę 9298,80 zł za usługi wykonane w styczniu 2016 roku oraz na kwotę 7380 zł za usługi wykonane w lutym 2016 roku), które nie zostały zapłacone, mimo wezwań do zapłaty.

W dniu 20 lutego 2017 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądzono kwotę dochodzoną pozwem oraz 3825,50 zł kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. Przyznała, że zawarła umowy wskazane w pozwie oraz że strona powodowa wykonywała je do grudnia 2015 roku. Zarzuciła jednak, że strona powodowa w styczniu i lutym 2016 roku nie świadczyła na jej rzecz żadnych usług, a co za tym idzie, wskazane w pozwie faktury VAT zostały wystawione bezpodstawnie.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty strona powodowa w całości podtrzymała żądanie pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 października 2005 roku (...) spółka z o.o. we W. (zlecający) zawarła z Biurem (...) spółką z o.o. we W. (biurem) umowę nr (...), której przedmiotem było prowadzenie ksiąg rachunkowych. Prowadzenie ksiąg rachunkowych obejmowało ich otwarcie (na początek roku obrotowego 2005 oraz na początek każdego następnego roku obrotowego); ich zamknięcie na dzień kończący każdy rok obrotowy; dokonywanie zapisów w dzienniku, na kontach księgi głównej oraz na kontach ksiąg pomocniczych; sporządzanie miesięcznych zestawień obrotów i sald kont syntetycznych i analitycznych oraz kontynuację księgowania za 2005 rok (począwszy od listopada 2005 roku). Niezależnie od powyższego biuro zobowiązało się do dokonywania wyceny aktywów i pasywów oraz ustalania wyniku finansowego działalności prowadzonej przez zlecającego; sporządzania sprawozdania finansowego na dzień zamknięcia ksiąg rachunkowych (w szczególności bilansu, rachunku zysków i strat oraz informacji dodatkowej); sporządzania miesięcznych sprawozdań finansowych na potrzeby banków, organów sprawozdawczych i urzędów skarbowych; sporządzania miesięcznych deklaracji na zaliczki w podatku dochodowym od osób fizycznych i osób prawnych oraz deklaracji podatku od towarów i usług, a także prowadzenia ewidencji zakupu (§2 umowy).

Zlecający zobowiązał się między innymi do dostarczania do biura wszystkich dokumentów źródłowych, które miały stanowić podstawę zapisów w księgach rachunkowych w danym miesiącu, nie później niż do dnia dziesiątego miesiąca następującego po miesiącu sprawozdawczym, zgodnie z harmonogramem uzgodnionym z biurem (§3 ust. 1 umowy).

Umowa została zawarta na czas nieokreślony, z możliwością jej rozwiązania na podstawie wypowiedzenia, którego okres miał wynosić jeden miesiąc i miał upływać z dniem sporządzenia

przez biuro deklaracji na zaliczkę podatku dochodowego i deklaracji podatku od towarów i usług za ostatni miesiąc wypowiedzenia.

Za wykonane czynności biuro miało pobierać zryczałtowaną odpłatność w wysokości 2500 zł netto (aneksem z dnia 2 lutego 2014 roku wynagrodzenie zostało podwyższone do kwoty 6000 zł netto).

Wynagrodzenie miało być płatne przez zlecającego bez wezwania w terminie do dziesiątego dnia miesiąca za miesiąc wykonania usług (na przykład miesiącem wykonania usługi za luty jest miesiąc marzec, to jest miesiąc, w którym składana jest deklaracja na podatek dochodowy za miesiąc luty). Za wykonane usługi biuro miało wystawiać faktury VAT, w miesiącu ich wykonania.

Wszelkie zmiany umowy wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

W tym samym dniu (25 października 2005 roku) zlecający zawarł z biurem umowę nr (...), której przedmiotem było prowadzenie obsługi ubezpieczeń społecznych. Prowadzenie obsługi ubezpieczeń społecznych obejmowało całokształt czynności obciążających zlecającego, wynikających z obowiązujących przepisów prawnych dotyczących zreformowanego systemu ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych. W ramach umowy biuro zobowiązało się do zgłaszania do ubezpieczenia pracowników oraz członków ich rodzin pozostających na ich utrzymaniu; aktualizacji danych dotyczących pracowników lub członków ich rodzin; obliczania za każdy miesiąc kalendarzowy składek na ubezpieczenie zdrowotne, społeczne (w tym emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe) oraz składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, a także sporządzania poleceń przelewów na obowiązujących formularzach; obliczania zasiłków z tytułu choroby i macierzyństwa (w przypadku zatrudniania więcej niż dwudziestu pracowników); obliczania zasiłków rodzinnych i pielęgnacyjnych (w przypadku zatrudniania więcej niż pięciu pracowników); comiesięcznego sporządzania raportów dotyczących naliczanych składek na ubezpieczenia społeczne i rentowe; sporządzania deklaracji rozliczeniowej obejmującej zsumowane dane z raportów miesięcznych; sporządzania (w celu przekazania każdemu pracownikowi) imiennego raportu miesięcznego zawierającego informacje o wysokości składek wpłaconych na konto pracownika; kompletowania i przekazywaniu do ZUS innych dokumentów niezbędnych do realizacji świadczeń wypłacanych przez ZUS; przekazywania w imieniu zlecającego do ZUS wszystkich niezbędnych informacji w postaci formularzy, dokumentów i deklaracji wynikających z obowiązujących przepisów i w obowiązującej formie (przekaz elektroniczny); przechowywania w imieniu zlecającego dokumentacji dotyczącej każdego pracownika; aktualizacji danych dotyczących pracodawcy; obsługi kontroli wykonywania zadań i obowiązków w zakresie obowiązków ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych, przeprowadzonych przez inspektorów kontroli ZUS.

Ponadto biuro zobowiązało się do prowadzenia dla każdego pracownika zlecającego kartotek osobowych w zakresie wymaganym ewidencją kadrową, kartotek urlopowych i ewidencji nieobecności w pracy (w tym z tytułu zwolnień lekarskich), ewidencji wynagrodzeń w celu właściwego ustalania zaliczek na podatek dochodowy oraz rozliczenia rocznego z tego podatku, a także do prowadzenia dokumentacji płacowej.

Zlecający zobowiązał się między innymi do dostarczania do biura wszystkich dokumentów źródłowych w czasie umożliwiającym wywiązać się z ośmiodniowego terminu zgłoszenia lub aktualizacji danych dotyczących siebie i zatrudnionych przez siebie pracowników.

Umowa została zawarta na czas nieokreślony, z możliwością jej rozwiązania na podstawie wypowiedzenia, którego okres miał wynosić jeden miesiąc.

Za wykonane czynności biuro miało pobierać odpłatność w wysokości 20 zł netto miesięcznie za jednego ubezpieczonego w ramach ubezpieczenia społecznego lub zdrowotnego (aneksem z dnia 2 lutego 2014 roku wynagrodzenie zostało podwyższone do kwoty 30 zł netto za jednego ubezpieczonego).

Wynagrodzenie miało być płatne przez zlecającego w terminie dziesięciu dni od dnia otrzymania wystawionej przez biuro faktury VAT.

Wszelkie zmiany umowy wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

(dowód: bezsporne;

umowy z dnia 25.10.2005 roku z aneksami – k. 17-29)

Współpraca między stronami oraz przekazywanie dokumentów odbywało się przede wszystkim drogą elektroniczną.

(dowód: bezsporne;

korespondencja elektroniczna – k. 30-63, 69-71 i 73-76;

zeznania świadka J. M. z dnia 20.04.2018 roku [0:13-0:33];

zeznania świadka K. W. z dnia 21.09.2018 roku [0:19-0:39])

W dniu 5 października 2015 roku biuro wystawiło fakturę VAT nr (...), w której obciążyło zlecającego kwotą 7710 zł netto (9483,30 zł brutto) za usługi księgowe wykonane w miesiącu październiku 2015 roku (6000 zł netto) oraz usługi prowadzenia kadr, naliczania płac, rozliczenia ZUS i PIT-4 w miesiącu październiku 2015 roku (1710 zł netto). Termin płatności określono na dzień 15 października 2015 roku.

(dowód: bezsporne;

faktura VAT nr (...) z potwierdzeniem przelewu – k. 80-81)

W dniu 2 grudnia 2015 roku biuro wystawiło fakturę VAT nr (...), w której obciążyło zlecającego kwotą 7650 zł netto (9409,50 zł brutto) za usługi księgowe wykonane w miesiącu grudniu 2015 roku (6000 zł netto) oraz usługi prowadzenia kadr, naliczania płac, rozliczenia ZUS i PIT-4 w miesiącu grudniu 2015 roku (1650 zł netto). Termin płatności określono na dzień 12 grudnia 2015 roku.

(dowód: bezsporne;

faktura VAT nr (...) z potwierdzeniem przelewu – k. 82-83)

W piśmie z dnia 28 grudnia 2015 roku zlecający zwrócił się do biura z prośbą o rozwiązanie umowy o prowadzenie ksiąg rachunkowych ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2015 roku (zgodnie z dołączonym projektem). W załączniku do pisma wskazano zasady dotyczące przekazania informacji oraz zakres dokumentów, który miał być niezbędny do rozpoczęcia działań przed zakończeniem współpracy z biurem.

W odpowiedzi na powyższe pismo biuro wskazało terminy zakończenia poszczególnych prac wraz z kosztem ich wykonania.

(dowód: bezsporne;

pismo z dnia 28.12.2015 roku z załącznikami – k. 84-86;

odpowiedź w formie tabeli – k. 87;

zeznania świadka K. W. z dnia 21.09.2018 roku [0:19-0:39];

przesłuchanie strony powodowej z dnia 21.09.2018 roku [0:40-1:04])

W styczniu 2016 roku zgodnie z zawartymi umowami biuro wykonywało na rzecz zlecającego usługi księgowe (prowadziło księgi rachunkowe) oraz obsługę ubezpieczeń społecznych. Wszystkie powyższe czynności dotyczyły grudnia 2015 roku.

W dniu 5 stycznia 2016 roku biuro wystawiło fakturę VAT nr (...), w której obciążyło zlecającego kwotą 7560 zł netto (9298,80 zł brutto) za usługi księgowe wykonane w miesiącu styczniu 2016 roku (6000 zł netto) oraz usługi prowadzenia kadr, naliczania płac, rozliczenia ZUS i PIT-4 w miesiącu styczniu 2016 roku (1560 zł netto). Termin płatności określono na dzień 15 stycznia 2016 roku.

(dowód: faktura VAT nr (...)) – k. 92;

korrespondencja elektroniczna – k. 40-50 i 60-79;

zeznania świadka J. S. z dnia 20.04.2018 roku [0:04-0:13];

zeznania świadka J. M. z dnia 20.04.2018 roku [0:13-0:33];

zeznania świadka W. F. z 20.04.2018 roku [0:35-0:58];

zeznania świadka K. C. z dnia 21.09.2018 roku [0:07-0:19];

zeznania świadka K. W. z dnia 21.09.2018 roku [0:19-0:39];

przesłuchanie strony powodowej z dnia 21.09.2018 roku [0:40-1:04])

W dniu 13 stycznia 2016 roku zlecający ((...)) spółka z o.o. we W.) zawarł umowę na prowadzenie ksiąg rachunkowych z nowym biurem rachunkowych (Biurem (...)) spółką z o.o. we W.).

(dowód: bezsporne;

umowa na prowadzenie ksiąg rachunkowych z załącznikiem – k. 121-126;

deklaracje z dowodami odbioru – k. 127-145;

zeznania świadka G. D. z dnia 20.04.2018 roku [0:59-1:19])

W piśmie z dnia 15 stycznia 2016 roku zlecający podtrzymał propozycję rozwiązania umowy za porozumieniem stron (ze skutkiem na dzień 31 stycznia 2016 roku), oczekując jedynie sporządzenia sprawozdania finansowego za rok 2015 (za wynagrodzeniem w wysokości 10000 zł) oraz przekazania dokumentów i zestawień (najlepiej do dnia 31 stycznia 2016 roku).

W piśmie z dnia 21 stycznia 2016 roku biuro co do zasady przystało na warunki wskazane przez zlecającego.

(dowód: bezsporne;

pismo z dnia 15.01.2016 roku – k. 88;

pismo z dnia 21.01.2016 roku – k. 89-90)

W lutym 2016 roku biuro dokonywało jeszcze sporadycznych czynności dotyczących grudnia 2015 roku. Następowo także końcowe przesyłanie dokumentów związane z zakończeniem współpracy.

W dniu 15 lutego 2016 roku biuro wystawiło fakturę VAT nr (...), w której obciążyło zlecającego kwotą 6000 zł netto (7380 zł brutto) za usługi księgowe wykonane w miesiącu lutym 2016 roku. Termin płatności określono na dzień 25 lutego 2016 roku.

(dowód: faktura VAT nr (...)) – k. 91;

korespondencja elektroniczna – k. 40-50 i 60-79;

zeznania świadka J. M. z dnia 20.04.2018 roku [0:13-0:33];

zeznania świadka W. F. z 20.04.2018 roku [0:35-0:58];

zeznania świadka K. W. z dnia 21.09.2018 roku [0:19-0:39];

przesłuchanie strony powodowej z dnia 21.09.2018 roku [0:40-1:04])

W piśmie z dnia 15 lutego 2016 roku, doręczonym w dniu 17 lutego 2016 roku, biuro rozwiązało (bez zachowania terminów wypowiedzenia) ze zlecającym umowy nr (...). Jako przyczynę rozwiązania umów wskazano brak zapłaty za fakturę VAT nr (...).

(dowód: wypowiedzenie umów z dowodami nadania i odbioru – k. 93-97)

W dniu 25 lutego 2016 roku doszło do przekazania zlecającemu dokumentów księgowych.

(dowód: protokoły przekazania dokumentów – k. 146-147)

W dniach 29 lutego 2016 roku oraz 22 marca 2016 roku biuro wezwało zlecającego do zapłaty należności wynikających z faktur VAT nr (...).

W odpowiedzi pełnomocnik zlecającego odmówił zapłaty, wskazując że biuro nie świadczyło w styczniu i lutym 2016 roku usług księgowych na rzecz zlecającego.

(dowód: bezsporne;

wezwania do zapłaty – k. 98-100;

pismo z dnia 29.03.2016 roku – k. 150)

W piśmie z dnia 19 września 2016 roku pełnomocnik biura wezwał zlecającego do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

(dowód: bezsporne;

wezwanie do zapłaty z dnia 19.09.2016 roku z dowodem nadania – k. 101-103)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporny był przede wszystkim fakt zawarcia przez strony umów o prowadzenie ksiąg rachunkowych oraz obsługę ubezpieczeń społecznych. Poza sporem było także to, że umowa ta ostatecznie została rozwiązana. Istota niniejszego sporu sprowadzała się natomiast do tego, czy strona powodowa wykonywała na rzecz strony pozwanej umowę (świadczyła usługi księgowe) w styczniu i lutym 2016 roku, a co za tym idzie, czy należało się jej z tego tytułu wynagrodzenie.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że postępowanie cywilne ma charakter kontrydiktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Trzeba podkreślić, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna. Z zasady nie dotyczy to więc przedsiębiorcy, którego profesjonalizm powinien obejmować także sferę funkcjonowania w obrocie prawnym.

Wobec powyższego zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być jednak pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei – na pozwanym.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że w niniejszej sprawie co do zasady to na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia istnienia dochodzonego roszczenia, czyli świadczenia usług księgowych w styczniu i lutym 2016 roku.

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała, że świadczyła przewidziane w umowie usługi księgowe w styczniu 2016 roku. Tym samym roszczenie strony powodowej w wysokości 9298,80 zł (wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie) musiało zasługiwać na uwzględnienie. Strona powodowa bez żadnych wątpliwości udowodniła bowiem, że wykonywała przewidziane w umowach usługi prowadzenia ksiąg rachunkowych oraz obsługi ubezpieczeń społecznych dotyczące grudnia 2015 roku. Obciążając stronę pozwaną (w wystawionej fakturze VAT) obowiązkiem zapłaty powyższej kwoty strona powodowa zastosowała się przy tym do reguł ustalonych ze stroną pozwaną w zawartych umowach. Nie ulega także wątpliwości, że reguły te obowiązywały także w miesiącach poprzedzających sporny okres. Zgodnie z zawartymi umowami za wykonane czynności strona powodowa miała pobierać zryczałtowane wynagrodzenie w wysokości 6000 zł netto (7380 zł brutto), płatne przez stronę pozwaną bez wezwania w terminie do dziesiątego dnia miesiąca za miesiąc wykonania usług (strony w umowie wyraźnie i opisowo wskazały, że miesiącem wykonania usługi za luty jest miesiąc marzec, to jest miesiąc, w którym składana jest deklaracja na podatek dochodowy za miesiąc luty). Tym samym umówione wynagrodzenie miesięczne strony

powodowej wynosiło 6000 zł netto (7380 zł brutto) z tytułu wynagrodzenia za obsługę księgową oraz wielokrotność kwoty 30 zł netto (36,90 zł brutto) z tytułu usług świadczonych w ramach obsługi ubezpieczeń społecznych oraz rozliczenia płac (za każdego pracownika).

Ustalając powyższe okoliczności Sąd oparł się przede wszystkim na treści zawartych umów oraz wiarygodnych zeznaniach świadków J. S., J. M., W. F., K. C. oraz K. W., a także przesłuchanego w charakterze strony prezesa zarządu strony powodowej. Wynikało z nich, że w styczniu 2016 roku strona pozwana dostarczała (głównie drogą elektroniczną) stronie powodowej dokumenty (dotyczące grudnia 2015 roku) w celu ich zaksięgowania. Skoro zatem strona pozwana dostarczała stronie powodowej dokumenty do zaksięgowania, a ta je księgowała, to nie ulega wątpliwości, że obsługa księgową strony pozwanej była przez stronę powodową prowadzona także w styczniu 2016 roku (choć dotyczyła grudnia 2015 roku). Świadczy o tym także treść korespondencji elektronicznej, którą strony prowadziły w tamtym czasie.

Biorąc zatem powyższe okoliczności pod uwagę, chybiony okazał się zarzut strony pozwanej, jakoby strona powodowa w styczniu 2016 roku nie świadczyła usług księgowych na rzecz strony pozwanej. Należy w tym miejscu jeszcze dodać, że zarzut ten wynikał prawdopodobnie z nieporozumienia, ponieważ strona pozwana w istocie nie kwestionowała faktu księgowania dokumentów dotyczących grudnia 2015 roku, ale wbrew zawartym przez strony umowom twierdziła, że wynagrodzenie za te czynności zostało rozliczone fakturą z grudnia 2015 roku (która dotyczyła księgowania dokumentów z listopada 2015 roku).

Zgodnie z art. 481 §1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Termin wymagalności należności wynikającej z faktury VAT nr (...) wynikał w niniejszej sprawie z łączącej strony umowy oraz samej faktury. Odsetki ustawowe za opóźnienie należały się zatem stronie powodowej od dnia następnego po wskazanym w fakturze VAT terminie płatności.

Ustalając stan faktyczny i wydając rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie Sąd oparł się (jak już wyżej wskazano) na przedstawionych przez strony dokumentach prywatnych (których treść co do zasady nie była kwestionowana) oraz wiarygodnych zeznaniach świadków J. S., J. M., W. F., K. C. oraz K. W., a także przesłuchanego w charakterze strony prezesa zarządu strony powodowej. Sąd oddalił jedynie wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z ksiąg podatkowych strony pozwanej (na okoliczność zaksięgowania faktur, a tym samym istnienia roszczenia strony powodowej), ponieważ dowód ten nie był istotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W świetle bowiem wyżej wskazanych okoliczności w ocenie Sądu samo (ewentualne) zaksięgowanie faktur VAT przez stronę pozwaną nie mogło dowieść zasadności (istnienia) roszczenia strony powodowej (wykonywania umowy).

Biorąc zatem wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę stronie powodowej przysługiwało roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za usługi świadczone w styczniu 2016 roku w łącznej kwocie 9298,80 zł (wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie). Dlatego też na podstawie art. 735 k.c. w zw. z art. 750 k.c., art. 481 k.c. oraz łączącej strony umowy orzeczono jak w punkcie I wyroku.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała natomiast w żaden sposób, aby przysługiwało jej wynagrodzenie w wysokości 6000 zł netto (7380 zł brutto) za obsługę księgową strony pozwanej w lutym 2016 roku.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że z dołączonych przez strony dokumentów (w szczególności prowadzonej korespondencji elektronicznej), potwierdzonych co do zasady przez wiarygodne zeznania świadków J. S., J. M., W. F., K. C. oraz K. W., a także przesłuchanego w charakterze

strony prezesa zarządu strony powodowej wynikało, że w lutym 2016 roku strona powodowa dokonywała jedynie sporadycznych czynności księgowych (dotyczących jeszcze grudnia 2015 roku). Niezależnie od powyższego w lutym 2016 roku następowało także końcowe przesyłanie dokumentów związane z zakończeniem współpracy pomiędzy stronami. Tym samym w świetle zawartej umowy (oraz twierdzeń strony powodowej) powództwo w tym zakresie nie mogło zasługiwać na uwzględnienie.

Dlatego też na podstawie art. 735 k.c. w zw. z art. 750 k.c., art. 481 k.c. oraz łączącej strony umowy dalej idące powództwo należało oddalić, jak w punkcie II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą stosunkowo rozdzielone. Strona powodowa wygrała w 56% w stosunku do pierwotnego żądania i poniosła koszty opłaty sądowej od pozwu w kwocie 834 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 4800 zł, ustalone zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w niniejszej sprawie. Należał się jej zatem zwrot kosztów procesu w kwocie 3155,04 zł. Strona pozwana wygrała natomiast w 44%, ponosząc koszty zastępstwa procesowego w wysokości 4800 zł. Należał się jej zatem zwrot kosztów w wysokości 2112 zł. Zważywszy więc na wynik sprawy i poniesione przez strony koszty, należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1043,04 zł.